

Рубіж — 105

СОЦІАЛІСТИЧНІ
ЗОБОВ'ЯЗАННЯ
КОМСОМЛЬСЬКО-
МОЛОДІЖНОЇ
МЕХАНІЗОВАНОЇ
ЛАНКИ
ПО ВИРОЩУВАННЮ
КУКУРУДЗИ
ВАЛЕНТИНИ
ЄФРЕМЕНКО
З КОЛГОСПУ
ІМЕНІ ЛЕНІНА
НОВОАРХАНГЕЛЬ-
СЬКОГО РАЙОНУ

Минулого року ланка на кожному із 100 гектарів виростила по 104,1 центнера зерна кукурудзи. У відповідь на Звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу, ми вирішили збільшити показник, зібрати з кожного гектара по 105 центнерів зерна. Знизимо собівартість одного центнера зерна до 2,53 карбованця, доведемо врожай до кожного члена ланки до 125 тонн.

Ланка часно провела зяблеву оранку на глибину 27—30 сантиметрів, внісла на кожен гектар по 25 тонн органічних і по 9 центнерів мінеральних добрив. Нині колектив живе турботами про майбутній урожай. Вже відремонтували весь ґрунтообробний сільськогосподарський інвентар, готуємося до всесезонно-польових робіт.

Про виконання зобов'язань рапортуватимемо напередодні Жовтневих свят.

МИКОЛА ПОПІЛ — МОЛОДИЙ МЕХАНІЗАТОР КОЛГОСПУ ІМЕНІ ФРУНЗЕ КОМПАНІВСЬКОГО РАЙОНУ. В ЙОГО ОБОВ'ЯЗОК ВХОДИТЬ СВОЄЧАСНА ДОСТАВКА КОРМІВ НА ФЕРМУ. І СПРАВЛЯЄТЬСЯ ВІН ІЗ ЛЮДИЙ МЕХАНІЗАТОР БУВ НАГОРОДЖЕНИЙ ЗА УСПІХИ У ПРАЦІ ПРАВЛІННЯМ КОЛГОСПУ ТА КОМІТЕТОМ КОМСОМЛУ ТУРИСТСЬКОЮ ПУТІВКОЮ ДО БОЛГАРІЇ. ВІН ВИБОРОВ ПЕРШЕ МІСЦЕ В СОЦІАЛІСТИЧНОМУ ЗМАГАННІ СЕРЕД МОЛОДИХ МЕХАНІЗАТОРІВ КОЛГОСПУ НА СВОЄМУ Т-40 М. ПОПІЛ ВИРОБИВ 1336 ГЕКТАРІВ УМОВНОЇ ОРАНКИ І ЕКОНОМИВ 700 КІЛОГРАМІВ ПАЛЬНОГО.

Фото Л. МИРГОРОДСЬКОГО.

«САЛЮТ-4»: ТЕЛЕСКОПИ НА ОРБИТІ

ЦЕНТР КЕРУВАННЯ ПОЛЬОТОМ, 27 січня. (ТАРС). На 13 годину 30 хвилин московського часу орбітальна наукова станція «Салют-4» зробила 510 обертів навколо Землі, з них 240 — з екіпажем.

За програмою 15-го і 16-го робочих днів на борту станції Олексій Губарев і Георгій Гречко виконували астрофізичні дослідження. З метою вивчення процесів сонячної активності проводились експерименти з використанням комплексу наукової апаратури: сонячного телескопа із спектрографом і дифракційного спектрометра.

Бортові системи станції функціонують нормально. Стан здоров'я і самопочуття космонавтів добрі.

Дослідження на борту станції «Салют-4» виконуються успішно.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому КПСУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Рік видання XVI

№ 13 (1961).

ЧЕТВЕР

30

СІЧНЯ

1975 р.

Ціна 2 коп.

ЗАВЕРШИТИ П'ЯТИРІЧКУ ПО-УДАРНОМУ

ЗБОРИ АКТИВУ ОБЛАСНОЇ ПАРТІЙНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ

25 січня в Будинку політосвіти обкому партії відбулися збори активу обласної партійної організації, на яких було розглянуто питання «Про завдання обласної партійної організації по виконанню рішень грудневого (1974 р.) Пленуму ЦК КПРС та січневого (1975 р.) Пленуму ЦК Компартії України».

З доповіддю на пленумі виступив перший секретар обкому Компартії України М. М. Кобилячак.

В роботі зборів взяла участь делегація трудящих Башкирської АРСР.

3 ВЕЛИКИМ політичним і трудовим піднесенням, говорять доповідач, перший секретар обкому Компартії України М. М. Кобилячак, розпочали трудящі Кіровоградщини завершальний рік дев'ятої п'ятирічки. У самовідданій праці на благо Радянської Вітчизни, боротьбі за перетворення в життя історичних рішень XXIV з'їзду КПРС їх падають рішення грудневого (1974 р.) Пленуму ЦК КПРС, палкі слова із Звернення ЦК КПРС до партії, до радянського народу. У цих документах, в рішеннях січневого (1975 р.) Пленуму ЦК Компартії України дано оцінку роботи чотирьох років п'ятирічки, за які наша країна добилася нових значних успіхів у всіх галузях суспільного життя, зміцнилася її міжнародна позиція, зріс авторитет в усьому світі. В них поставлено конкретні завдання партійних, радян-

ських, господарських, профспілкових і комсомольських органів по успішному виконанню планів 1975 року і п'ятирічки в цілому, визначено шляхи їх здійснення. Вони озброїли партійні організації, всіх комуністів бойовою програмою дій у боротьбі за дальший розвиток народного господарства.

Комуністи, всі трудящі області, як і вся наша багатомільйонна партія, весь радянський народ, одностайно схвалюють і підтримують ленінську внутрішню і зовнішню політику Комуністичної партії, багатогранну і цілеспрямовану діяльність Центрального Комітету, Політбюро ЦК КПРС на чолі з Генеральним секретарем товариством Л. І. Брежнєвим. У відповідь на Звернення ЦК КПРС, постанови про Всесоюзне соціалістичне змагання за дострокове виконання народногосподарських планів трудящі області примножують свої зусилля в боротьбі за дальший підвищення ефективності виробництва, все ширше розгортають змагання під девізом: дати продукції більше, кращої якості, з меншими затратами.

З А ЧАС що минув після XXIV з'їзду партії, економіка області розвивається високими і сталими темпами. Обсяг промислового виробництва за чотири роки збільшився на 36,6 процента, продуктивність праці зросла на 20,5 процента. Виконуються завдання по виробництву найважливіших видів промислової продукції, у визначальному році п'ятирічки темпи розвитку промислового виробництва перевищили контрольні завдання. Вагомий вклад у виконання планів і зобов'язань внесли колективи трудящих міст Кіровограда, Олександрії, Світловодська.

Трудящі Олександрії взяли зобов'язання працювати в четвертому році п'ятирічки без відстаючих і з честю виконали його.

Значну трудову перемогу здобув колектив Світловодського заводу чистих металів імені 50-річчя Союзу РСР, який за 4 роки досяг рівня обсягів виробництва і продуктивності праці, встановлених на кінець п'ятирічки. Колектив Олександрійського електромеханічного заводу добився рішучого прискорення темпів технічного прогресу, підвищення якості продукції й ефективності виробництва. Тут понад 90 процентів продукції випускається із Знаком якості.

Можна назвати, говорить доповідач, сотні бригад, цехів, тисяч передовиків виробництва, котрі завершили завдання п'ятирічки. Наприклад, бригада формувальників заводу «Червона зірка», очолювана депутатом Верховної Ради СРСР В. І. Гетьманцем, уже виконала шість річних норм і працює швидше в рахунок 1977 року.

Завдяки послідовному здійсненню рішень XXIV з'їзду партії сільське господарство нашої області, як і всієї країни, продовжує розвиватися прискореними темпами. У складних погодних умовах минулого року хлібороби області одержали врожай зернових по 29,8 центера з гектара.

ОДНАК, доповідач зазначає, що ми повинні принципово визначити суттєві недоліки й упущення, які мають місце в роботі по здійсненню планів п'ятирічки. Якщо говорити про промисловість, то частинна підприємства ще працює погано, не спирається з планами і зобов'язаннями. В цілому ряді колективів повільно підвищується ефективність виробництва на низькому рівні залишається продуктивність праці. В доповіді піддаються справедливій критиці конкретні підприємства за серйозні упущення і недоліки в роботі.

Тов. Кобилячак говорить про невідкладні завдання на завершальний рік п'ятирічки, які виступають з важливих партійних документів.

Працівникам промисловості в останньому році п'ятирічки належить в порівнянні з минулим роком збільшити обсяг виробництва на 9,7 процента, підвищити продуктивність праці на 9,6 процента. Виходячи з вимог грудневого Пленуму ЦК КПРС і враховуючи можливості, область має виконати п'ятирічку по обсягу промислового виробництва в листопаді наступного року. Головний резерв — підвищення продуктивності праці. Необхідно здійснити комплекс заходів по впровадженню у виробництво досягнень науки і техніки, передового досвіду. Гострою залишається і проблема підвищення якості продукції хоч тут маємо у багатьох випадках хороші успіхи на які слід опиратися.

(Закінчення на 2-й стор.).

ЗАВЕРШИТИ П'ЯТИРІЧКУ ПО-УДАРНОМУ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

У доповіді товариша В. В. Щербинського на січневому Пленумі ЦК Компартії України область піддавалась гострій критиці за серйозні недоліки в капітальному будівництві. Нині слід наполегливіше працювати над концентрацією коштів на найважливіших народногосподарських об'єктах. Необхідно добитися широкого впровадження в будівництві методу бригади М. Злобіна.

Великі завдання стоять перед хліборобами області, яким належить довести виробництво зерна до 3 мільйонів 200 тисяч тонн, що дозволить виконати державний план з урахуванням заборгованості. А добитися цього є можливість лише при умові значного підвищення врожайності зернових культур, ліквідації строкатості в цій справі, раціонального використання техніки, кожного гектара оброблюваної землі. Особливо багато слід зробити Кіровоградському, Новгородків-

ському, Знам'янському, Добровеличківському районам, які працювали нижче своїх можливостей. Значним резервом збільшення валових зборів зерна є кукурудза, до вирощування якої в багатьох районах послаблена увага.

В цьому зв'язку доповідач підкреслює значення боротьби за виконання взятих зобов'язань, які ще часто-густо не підкріплюються дійовою організаційною роботою.

Ще стосується такої важливої галузі, як тваринництво. Партийними організаціям, керівникам і спеціалістам господарств необхідно глибоко проаналізувати становище, виявити причини значних недоліків, усунути їх.

Всі ці завдання вимагають великого напруження сил, високої відповідальності і самовіддачі праці кожного. Обов'язок партійних організацій довести до свідомості всіх трудівників потужний заклик партії, мобілізувати трудящих

на здійснення планів партії. Як ніколи, сьогодні необхідно підвищувати партійну і державну дисципліну, наполегливо утверджувати ленінський стиль роботи в усіх ланках, поліпшувати керівництво всіма галузями економіки і культури.

Підвищення керівної ролі партії в житті суспільства вимагає дальшого організаційно-політичного зміцнення первинних організацій. За останні роки первинні, цехові організації і партгрупи стали предметніше

займатися розвитком економіки, освіти і культури, вихованням трудящих. Цьому значною мірою сприяв обмін партійних документів. Слід повсюди закріпити набутий досвід індивідуальної роботи з комуністами. В кожній партійній, профспілковій, комсомольській організації має панувати атмосфера високої взаємної вимогливості, підвищуватись рівень критики і самокритики, суворо

дотримуватись ленінських норм партійного життя.

Тов. Кобилячак говорить про важливі завдання пропаганди і вивчення історичних партійних документів, дальшого розвитку і підвищення ефективності соціалістичного змагання, гідної зустрічі 30-річчя Перемоги у Вітчизняній війні.

Від імені учасників зборів доповідач запевняє ЦК КПРС, ЦК Компартії України, що комуністи, всі трудящі області не пошкодують сил для успішного виконання завдань завершального року і п'ятирічки в цілому, гідно зустріти XXV з'їзд КПРС.

В обговоренні доповіді взяли участь перший секретар Кіровоградського міського Компартії України І. П. Валявський, голова колгоспу імені Калініна Добровеличківського району Герой Соціалістичної Праці Е. О. Головань, перший секретар Долинського райкому партії П. Л. Гідулянов, машиніст вугільного комбайна шах-

ти «Верболозівська» Є. С. Волошин, перший секретар Мало-висківського райкому партії В. В. Гуля, бригадир тракторної бригади колгоспу «Росія» Новоукраїнського району Герой Соціалістичної Праці В. С. Андріяш, перший секретар Новгородківського райкому партії М. Г. Сердюченко, голова облвиконкому Д. П. Максименко, голова облпрофради Д. Т. Жмак, секретар парткому колгоспу «Дніпро» Онуфрійського району М. І. Сокур.

На зборах виступив другий секретар Башкирського обкому КПРС С. М. Веселов.

Із заключним словом виступив перший секретар обкому партії М. М. Кобилячак.

У роботі зборів взяв участь і виступив з промовою член Політбюро ЦК Компартії України, перший заступник Голови Ради Міністрів УРСР Г. І. Ващенко.

Збори схвалили і затвердили соціалістичні зобов'язання на 1975 рік.

НА СТАРТІ завершального року п'ятирічки заклик до трудящих звершень прозвучало Звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу. Цей важливий документ увібрав основні положення рішень грудневого (1974 р.) Пленуму ЦК КПРС і став програмою дій для кожного трудящого Країни Рад, для тебе особисто, юний друже.

Щоранку ти займаєш звичне місце за верстатом, сідаєш за штурвал трактора чи автомобіля, поспішаєш разом з товаришами на будови, стаєш за прилавок магазину... Твій особистий внесок скромний і на перший погляд не-

«За себе і за того хлопця». Колектив зобов'язався виконувати щомісячні норми за червоною картою А. А. Антонова, який героїчно загинув у роки війни, а річне виробниче завдання завершити до 25 жовтня. Ділова розмова на зборах вийшла в комсомольсько-молодіжній тракторній бригаді колгоспу імені Шевченка Новоукраїнського району (бригадир А. Лубенець, групкомсорт В. Петров). Молоді механізатори зобов'язалися в 1975 році виробити 35 тисяч гектарів умовної оранки, виростити і зібрати на площі 1095 гектарів по 34 центнери зернових.

Адреси ударних справ, започат-

Для
комсо-
мольських
енергобудов

Вуглегірська ДРЕС на Сахаліні буде однією з найпотужніших турбінних електростанцій нашої країни. Тут запроектована установка блоків потужністю 800 тисяч кіловат кожен. Одним з основних поставщиків цієї комсомольської будови є Головний завод виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія». Недавно колектив одержав від вуглегірів термінове замовлення — виготовити масивні брускові колони для першого блоку, з ентузіазмом взявся за випуск продукції. На Вуглегірську ДРЕС уже відправлено перші партії залізобетонних конструкцій. Контроль за їх відвантаженням здійснює заводський штаб «Комсомольсько-го прожектора». Водночас колектив підприємства продовжує виконувати замовлення будівників Камського автозаводу.

Виготовлені на Головному заводі збірними виробами в різний час укомплектовані машинні зали Бурштинської, Трипільської, Ладизинської та Запорізької ДРЕС, корпуси багатьох теплоелектростанцій країни. У взаємодії з колективами інших підприємств Міністерства енергетики та електрифікації завод бере активну участь у серійних поставках залізобетонних виробів на промислові об'єкти Волинського автозаводу. Після здійсненого технічного переозброєння та удосконалення виробництва підприємство досягло ще вищої потужності. Щорічний випуск складних конструкцій зараз перевищує 200 тисяч кубометрів.

В. КРАМАРЕНКО,
працівник газети «Кіровоградська правда».

М. Світловодськ.

НАКАЗ ГОЛОВНИХ ЗБОРІВ

помітний. Але об'єднаний в зусилля мільйонів, влитий у загальну працю країни, він робить тебе, молодого будівника нового комуністичного суспільства, особисто причетним до історичних звершень радянського народу, визначає міру твоєї участі у втіленні основного завдання, висунутого грудневим (1974 р.) Пленумом ЦК КПРС — боротися за зростання ефективності громадського виробництва. Про це комсомольці, юнаки і дівчата орденоносної Кіровоградщини з усією відповідальністю співіскрового обов'язку перед Батьківщиною говорили на Всесоюзних комсомольських зборах «Батьківщині, партії — ударну працю, високу якість роботи, відмінне навчання!».

Тиждень відділяє нас від того, як останній промовець зійшов з трибуни головних зборів року. Сьогодні є всі підстави говорити про те, що вони пройшли на високому ідейно-політичному рівні, при загальній активності членів Спілки, дали бойовий заряд творчої напруги тисячам юнаків і дівчат. Молодь області гаряче схвалила і прийняла до неухильного виконання рішення грудневого (1974 р.) Пленуму ЦК КПРС. Звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу, рішення січневих Пленуму ЦК Компартії України, III пленуму ЦК ВЛКСМ, — її схваливав по-батьківськи теплий лист Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Л. І. Брежнєва до комсомольців міста Москви, переможців соціалістичного змагання.

Обласна молодіжна газета щопомалу в ті дні повідомляла про ударні справи, почини і ініціативи, народжені в ході Всесоюзних комсомольських зборів. За хорошою традицією зацікавленими цікавих починань в області виступили комсомольсько-молодіжні колективи. Комсомольсько-молодіжна бригада ковальсько-пресового цеху заводу «Червона зірка», де бригадиром кавалер ордена Жовтневої Революції Микола Скліфус, підтримала почин молодих москвичів у рік 30-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні працювати під девізом

кованих на Всесоюзних комсомольських зборах, поповнили багато виробничих, студентських і шкільних колективів. Повсюди молоді області заявили про свою готовність ударно працювати, відмінно вчитися. На зборах колективу МТФ колгоспу «Перше травня» Маловисківського району молоді тваринники виступили з ініціативою боротися за ферму-тристисячницю. А в цей час на Кіровоградській швейній фабриці комсомольці вирішили створити за прикладом тираспольців наскрізні бригади якості.

Всесоюзні комсомольські збори «Батьківщині, партії — ударну працю, високу якість роботи, відмінне навчання!» пройшли в 1993 первинних комсомольських організацій області. В роботі зборів взяли участь майже двісті тисяч юнаків і дівчат, на трибуну великої ради на старті завершального року п'ятирічки піднімався кожен четвертий комсомолец. Збори внесли на порядок денний такі життєво важливі питання, як активна участь молоді Кіровоградщини у боротьбі за підвищення ефективності виробництва, якість продукції, бережливості, похід за оволодіння механізаторськими професіями, шефство над тваринництвом, ударні комсомольські будови, дострокове виконання зустрічних планів і соціалістичних зобов'язань 1975 року.

Комітети комсомолу області повинні зараз, як ніколи, зосередити увагу на посиленні авангардної ролі комсомольців на виробництві, в навчальних закладах, в будь-яких сферах діяльності молоді. Дальше удосконалення і поглиблення методів та форм комуністичного виховання юнаків і дівчат має стояти повсякчас в їх організаторській роботі.

Сьогодні, юний друже, ти заступив на передостанню зміну першого місяця завершального року. Ти працював ударно, з патхненням, бо це був твій час на трудовій вахті. На головних зборах року ти і твої товариші намітили широку програму прикладання своїх сил, знань, вмінь. Головне тепер — сповна виконати намічене.

Кілька місяців тривало змагання серед молоді за право фотографуватися біля Прапора Перемоги. Серед переможців — сотні юнаків і дівчат з багатьох областей України.

На фото: група передовиків виробництва Херсонської області біля Прапора Перемоги. В центрі — учасники боїв за визволення України Герой Радянського Союзу генерал-лейтенант Н. А. Наумов і віце-адмірал І. І. Азаров.

[Фотохроніка РТАУ]

Ось вже вісімнадцять років працює на Знам'янській станції технічного обслуговування молодий комуніст, майстер-наладчик Валентина Калантасва. Підприємство стало її рідним домом. Тут вона знайшла справжніх друзів, улюблену справу.

Фото А. БУДУЛАТЄВА.

ТРИДЦЯТЬ літ відділяє нас від останнього залпу війни. 30 літ злітають над травневою Москвою салюти Перемоги. І всі ці роки живе в народі пам'ять про тих, хто в титанічному зусиллі зламав хребет фашистському звіру, хто приніс визволення людству.

Відновити подвиг батьків в усій його величч — завдання червоних слідопитів нашої школи. Нині в них урочистий орієнтир — 9 Травня, 30-річчя Перемоги. А ще — життя і діяльність юних героїв з Красногірки — «Спартаківців», про яких прочитали нещодавно в газеті. Всі

ВОСКРЕСИТИ ПАМ'ЯТЬ БАТЬКІВ

підготували до свята. Розповім про деякі з них.

Розпочалася операція «Герой поруч». Наші школярі вже давно збирають матеріал про земляків-солдатів Вітчизняної, Є і нові «відкриття» — В. Г. Матвієнко, В. О. Воронін, Д. М. Гаркуша та інші. Про подвиг цих людей та їх бойових побратимів розповідатиме альбом «Говорять герої Перемоги».

Де ви, солдати, які звільняли рідне село? Яким побачили ви його у ті грізні дні? Хто ви, батьки, які виховали мужніх і безстрашних воїнів? Відповідь на ці питання шукають учасники операції «Живі ниточки». Червоні слідопити зв'язали дружбу з колишніми воїнами 229-ї стрілецької Харківської дивізії, що визволяла Буквар. Учні палагодять шефські зв'язки з красногірською молоддю.

Кожен піонер і комсомолец готує до свята Перемоги свій особистий подарунок.

Подарунки будуть різні. Але, безперечно, найцінніші з них — квіти. Насіння з них збирають всі піонерські загони. А навесні висадять біля могил загиблих воїнів.

М. ГРИЦЕНКО,

старша піонервожата Букварської восьмирічної школи Олександрівського району.

ПЛАНЕТА «МК»

ВІДШУКАЛІ «Маяк». Сьогодні, 21 липня, наша країна святкує День металурга. Вчувається з передачі, що радість не лише у людей цієї професії. Звучать пісні.

Сон не йшов. Далася янани нервова напруга. Біля нас у готелі був хлопчик-кіпріот, Паніко. Саме він підняв телефонну трубку після чергового дзвінка едонівців і, на запитання про наше становище, повідомив, що в роїан нема хліба. А через півгодини до «Ксенії» під'їхав легковий автомобіль і двоє незнайомих передали нам дев'ять хлібів.

Настрій поліпшився. Загомоніли про те, що сніпаті до нас очевидні. Нам

запросив делегацію до бару.

Та невдовзі виявилось, що за зовнішньою люб'язністю маскувалася неперордість. Капітан хотів продемонструвати книги якихось емігрантів, став нав'язувати зі своїми думками про російських жінок. Однак, моряки, які з іншими поводилися безцеремонно, швидко збагнули, з ким мають справу. Наші дівчата й хлопці трималися з гідністю.

Тут якраз і трапилася нагода відповісти капітанові Патерсону належним чином. Я помітив, що до миловидої Галіни Орехової нахилився довготелезійний моряк, жестами виказуючи інтерес, чи й захоплення. Дівчина сиділа, щось тлумачила йому у відповідь. Чемно дослухаючись до її слів, моряк присів, зіпершись на коліно. Я швидко попрощав Віру

Любарську перекла-

ти капітанові дослівно, мовляв, як можна говорити негарне про наших жінок, коли британський флот стоїть перед ними на колінах. У того відібрало мову.

Години спливали як роки. Здається, від ранку минуло вже так багато часу. Встановили зв'язок ні з посольством, ні з «Башкирією» не могли. Здавався довгим шлях від Ларнаки до англійської бази «Декелі», потім знову — назад. Все це згадується, мов кадри дуже уповільненої зйомки. В останню мить сталося так, ніби камера зупинила своє око, даючи можливість кожному розглянути об'єкт кадру. І тоді вибухнуло нестримне і жадає: «Башкирія!»

Обійми і сльози. Радості не було меж. А шлях додому поміж своїми на судні видався удвічі коротшим, хоч і були зупинки в Пірей, Стамбулі, Варні, Констанці.

29 липня о 10-й ранку вдаліній вималювалася Одеса, а невдовзі ми пришвартувалися у порту. Зустрічали нас знову, і певно ж, найтепліше. З Кіровограда приїхали колеги, танцюристи ансамблю «Ятраць», працівники облпрофради, рідні, друзі, знайомі. Кризь вікна автотобуса знову задивлялися на рідний, до чому в грудях знайомий ландшафт, розглядали неозорі поля й степи рідної землі. Пізно ввечері овацією почався прийом біля Кіровоградського педінституту.

Робочі репетиції, тривалі заняття, знайома і щоразу нова тривога перед черговим концертом. Приходять новачки, молоді, котрі ще тільки мріють вступити до інституту. З шаною дивляться на майстерних танцюристів, самі прилучаються до чарівного світу прекрасного, стають учасниками «Юності». Ансамбль живе, попередю нові успіхи, нові гастролі, далекі поїздки. Все лише слід у пам'яті, у серці. А дні, проведені на острові, досі незабутні для кожного члена нашої делегації. Тільки сполох дзвонів поволі переростає в мирний гул. І в спокої того звучання криється надія: дивитися будитимуть людей до праці, до миру.

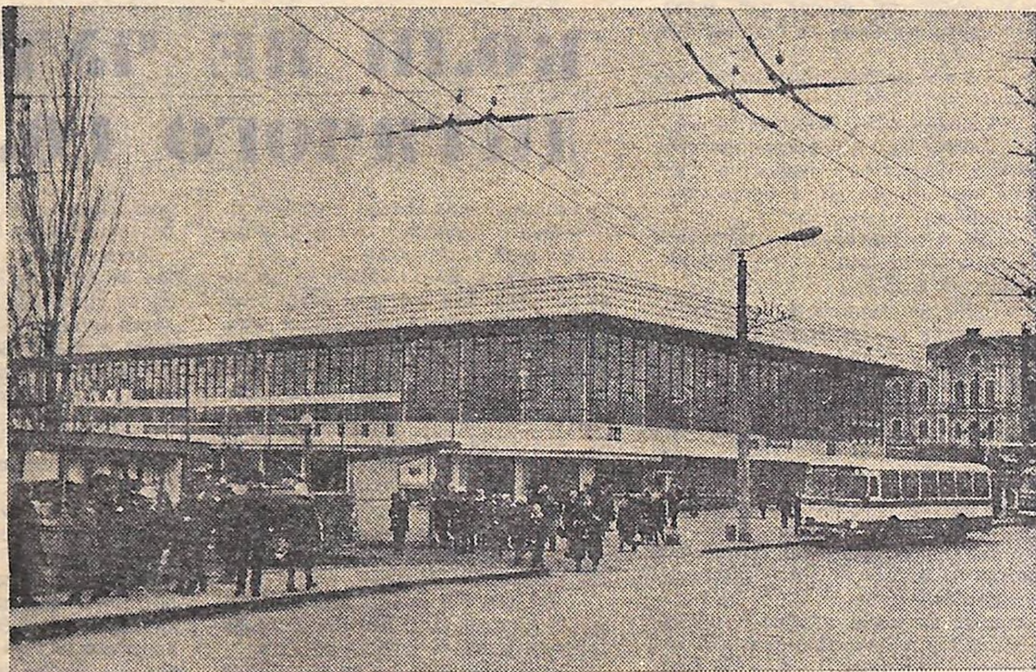
А. ДІГТЯР, спецкор «Молодого комунара». Нікозія — Кіровоград.

Ця красива споруда з алюмінію, скла та бетону біля скверу імені Ленінського комсомолу стала прикрасою центральної магістралі міста Кіровограда.

В новій спортивній школі підвищуватимуть свій фізичний гарт школярі міста. В 44 групах удосконалюватимуть майстерність ті, хто прийде на зміну майстрам.

На фото: новий дитячо-юнацький спортивний школи.

Фото А. ПЕЧЕНЮКА.

Над островом — сполох дзвонів

допомогали, чим могли, нас підбадьорювали — значить, наші зустрічі з трудівниками острова, особливо з молоддю, лишили по собі слід у серцях кіпріотів.

Пригадую, як під шалений свист морського вітру перед світанком 22 липня до мене пішов Станіслав Караман, співістив, що він іспанієць. Потроху почав розповідати про себе. Виявилось, що горе прийшло до хлопця теж у цей день — помер батько, і він шороку ходити до нього на могилу вдома, у Новоукраїні. Застиглий сум на обличчі Станіслава відбився бентегою в грудях: далеко ми сьогодні від Кіровоградщини.

А вранці привітали його разом, вручили подарунок, піднесли келих вина, і Станіслав запропонував гості: «Щоб усі щасливо дісталися додому!».

Вночі — безладна стрілянина в горах. Встали рано. Знаємо вже, що до острова наближається радянський теплохід «Башкирія», тож він має забрати нас під червоний прапор Батьківщини.

А зараз постійний спостерігач ООН пропонує нам свої послуги — евакуювати з острова силами англійських військових кораблів. З посольства отримали дозвіл і перейшли до готелю «Гелена», де розташувалися англійці. Кожен взяв з собою лише по одній валізі. Костюми, частина особистих речей лишилися в «Ксенії».

В обід за допомогою вертольотів ми стали пасажирами англійського судна «Оліва». В нейтральних водах нас мали пересадити на борт «Башкирії». Болоді Харитонову таки вдалося прихопити з собою баян. Наді Баяшенко — балдуру. Надвечір влаштували невеликий концерт. Капітан Патерсон

(Закінчення. Поч. в газетах за 21, 23, 28 січня).

КОМСОМОЛ — СІЛЬСЬКІЙ ШКОЛІ

ЯК БУТИ, коли шефи забули про свої обов'язки? Вихід ніби простий: домагатися їх активізації. На практиці часом трапляється протилежне — підшефні миряться з долею «невизнаних». А нещодавно ми натрапили на зовсім несподіваний вихід з подібного становища. Ситуація в якійсь мірі компромісна, проте...

Оля трішки соромиться, але безбаром безпосередність бере верх. Зрештою, їй потрібно ж розповісти не про себе, і не від себе, а від усього восьмого класу. Тож говорить:

— Обов'язково напишіть про нашу вожатку. І напишіть так: всі ми її дуже любимо...

— А за віщо?

— Розумієте, ми вже так звикли до неї, що й не уявляємо, як розлучимось. Чи поспішає Люба на роботу в бригаду, чи повертається з обідньої перерви, обов'язково наїждатиме до нас. Ще з порога усміхнеться: «Що тут у нас новенького? Що цікавого?». І тоді всі наші радощі — її радощі. От і нещодавно, коли прийшли нас в комсомол, Люба ще перед уроками прийшла, поздоровила, і в нас ніби свято продовжилось.

КРОК НАЗУСТРІЧ

— А що допомогла вона нам зробити? — Чимало. Взяти хоча б свято квітів. Наш букет «Дорога в космос» здобув шкільний «Гран-прі». І «господар» столу — розмальований «аусатий» гарбуз був найсміливішим. В нашому успіху була велика заслуга виробничої вожатки. Завдяки її енергії і винахідливості ми цікаво провели й бал-маскарад, а зараз готуємо КВВ.

Що ж, приємно слухати такі слова. Подібно про своїх старших друзів з колгоспу могла б сказати не тільки Оля Мороз, комсорг восьмикласниці Староосотської середньої школи. Учні десятого з захопленням розповіли б про свого вожатого Миколу Плиску. Дев'ятикласники повідали б про дружні стосунки з Тамарою Вітер.

Відвічі сильнішою ця приємність була тому, що не чекалося її зустріти. Чого гріха тайти, за тему «Комсомол — сільській школі» берешся людина з упередженням. Так і чекаєш, що зустрінеш винуватий погляд комсорга колгоспу і зіткнешся з його «непробитими» аргументами: «Вожаті! А де їх взяти? Не зривати ж доярку з ферми, аби вона у школі збір провела. Ну, розповість там раз про свою роботу, а далі?».

Або ображений голос іншого секретаря — шкільного нестиме мову в учительській: «Так. Не ходять. Уже й просили, уже й вимали, уже й скаржилися. А взагалі, (якщо між нами): їх можна зрозуміти. Кого завгодно в клас не пошлеши, а людей з педагогічним тактом і вмінням не багато. Поспілати ж до школи гостя, за якого все зроб, підготуй, а він тільки посидить в президії — навіщо це?».

ту землю, на якій живуть, про роботу своїх батьків? Зрештою, чи завжди зв'язки між виробничим і учнівським колективом вкладаються у норму відношення «батьки — діти»?

Досвід підказує: щоб так сталося, потрібні посередники між двома колективами. За віком і особливостями роботи на цю роль найбільше підходять молоді виробничники. Вожаті.

Іх і вирішили запросити до себе староосотські вчителі на початку вересня. Але одразу насторожилися на, здавалося б, непереможні труднощі. До ідей шефства кожна жінка поставилася... той, хто мав її реалізовувати — секретар комсомольської організації колгоспу імені Кірова Олександр Шмарко. Ніких доказів, ніяких аргументів для нього ніби не існувало. Як і раніше, єдиним місцем спілкування з учнями ватажок сільських комсомольців вважав футбольний майданчик, танці й кіно. Нічого не змогли вдіяти з «самоостійним» секретарем і райкомівці. Схоже на те, що навіть зараз вони не в силі управляти цією «одиначкою» комсомольського активу.

Що ж робити? Можна, звичайно, було б скаржитися далі, по інстанції — десь та знайшлася б принциповіша товариш. Але школа зробила інакше.

— Ми вирішили справитися своїми силами, — розповідає організатор позакласної роботи Староосотської середньої школи В. М. Мошуренко. — Якщо комітет комсомолу колгоспу не організовує шефську роботу, виконаємо її самі. Спочатку обговорили кандидатури майбутніх вожатих у кожний клас. Потім написали кожному запрошення, ознайомили виробничників з нашими планами, пояснили, що вимагається. Спочатку учасники імпровізованого «семинару» не згод-

жувалися. Аргументи відомі: «Немає часу», «Потрібен же досвід...», «Чи зможемо?». Доводилось переконувати, пояснювати. І, нарешті, перші вожаті прийшли в клас.

Зуважимо — не всі. Як і раніше, лишилися без наставника третьокласники. Єдиним місцем, де могли побачити воли свого «дядечка-шефа» Олександра Шмарка було футбольне поле. Але малих у команду не осеруть... Не прийшли до своїх підшефних це кілька «сором'язливих» молодих колгоспників.

І все ж справа вдалася. Цікаво зазначити десятикласники, до яких став приходити Микола Писка. Дев'ятикласники подружжися з Тамарою Вітер — молодим директором Будинку культури. Згуртувалися восьмикласники навколо Людмили Криворучко. Нерідко можна побачити в школі сільських медиків Андрія Довбана і Василя Вдовенка. Чимало допоміг в оформленні класів колгоспний художник Микола Бабич.

Ну, а як з проблемою педагогічного вміння? Не «виперналися» пожаті за півроку занять з учнями?

— Як на мене, то ця проблема взагалі надумана, — думка старої піонервожатої школи Наталії Пархои. — Гості, а надто молодих виробничників, у школі чекають і приймають завжди доброзичливо. Це, по-перше. А, по-друге, вожаті ніколи не залишаються одні. Помічників у нього більше, ніж досить: і класний керівник, і організатор позакласної роботи, і комітет комсомолу, і рада дружини, і зрештою, я. Так що, було б бажаним працювати, люблячи до дітей, інше ж набудеться з часом...

А якої думки вожаті?

— Робота з молоддю входить у мої професійні обов'язки, — розповідає Тамара Вітер. — Отже, мені було трішки легше починати в своєму класі. Але й інші товариші знайшли досить швидко спільну мову зі школярами. Зараз у кожного свої плани на найближче. Що стосується мене, то прагну, аби більше учнів приходило в наші гуртки і секції. Можливо, для цього доведеться організувати «малий університет мистецтв», де могли б розвинути свої здібності не тільки співаки, танцюристи, декламатори, музиканти, але й ті, хто любить літературу, живопис, хто хоче всерйоз вивчити теорію й історію мистецтва. Звичайно, без допомоги школи тут не обійтися. І взагалі, думаю так — дружба з школою кожному з молодих колгоспників дасть дуже багато, а всім нам допоможе організувати цікаве життя, дозволить...

Як бачимо, і результати роботи, і плани — хороші. Коли ж зважити на те, що зроблено тільки перший крок, то підстав для оптимізму значно побільшає.

І все ж, як оцінити староосотське «нововведення»? Ситуація ж бо фейстопна: підшефні організовують своїх шефів, комсорг відфутболує свої обов'язки, а райком — «поза грою».

Відповідь, напевне, може бути лише одна. Хороших, теплих слів заслуговують ті, хто зав'язав дружбу між школярами і виробничниками, вожаті, які не рахуючись з часом, віддають вихованню дітей жар своїх сердець. Ініціативність, зацікавленість школи може бути прикладом для всіх. Хоча, стосовно шефів можна було б бути і принциповішим.

Ті ж, хто своєю нерозважливістю, чи безвідповідальністю допустив значні недоліки, потребують серйозної оцінки своїх дій. Сподіваємось, проте, що пайближчим часом без сторонньої допомоги дасться принциповість в олександрівських райкомівці.

О. РАКІН,

спецкор «Молодого комунара». Олександрівський район.

П'ЯЦТВУ—БІЙ!

НА ВКРИТІЙ мокрим снігом дорожці стояло хлоп'я. Його зіщулюючи постать запрямувала бн навіть в натовпі. А тим паче на безлюдній вулиці. У розшнурованих на босу ногу черевиках, розірваному легенькому піджаку, воно, ніби від галі одірвалося, осиротіло очікувало когось.

— Оце він і є, — шепнув мені Леонід Вікторович. А сам запитав: — Ти чий?

Хлопчик втягнув голову в плечі, наче йому завдали болю. Дві вугляні очей, якими він оббирав нас, здавалися надто великими на блідому личкові.

— Так чий же ти? — перепитав лейтенант.

— Свиноупов, — тихенько мовив.

— Свиноупов, — повторив про себе Леонід Вікторович, інспектор дитячої міліції, і попрямував до садка.

— Де ж господарка, — звернувся він до чоловіка, що сидів у брудній, потопленій хаті.

— Деся на похоронах, — у сусідки, — кинув той поглядом за вікно.

— Зараз я її підупокличу.

Як тільки за ним зачинилися двері, в хаті, яка мало чим була схожа на житло, стало якось моторошно. Від закіптюжених стін, немитих з брудними фіранками вікон.

Ще не так давно в цьому житлі дзвеніли дитячі голоси. Зараз же тут панує сум. Старший син Свиноупових — Леонід — перебуває в місцях позбавлення волі. За те, що підняв руку на матір, зробив її інвалідом на все життя. Середульший же, Павлик, за словами Леоніда Вікторовича, сам по собі був хорошим хлопцем. Але його теж немає вдома...

Спочатку виховувався в Олександрійській школі-інтернаті, звідти втік. Потім довгий час був взагалі позбавлений у розпорядженні вулиці. Вчинив ряд дрібних крадіжок, хуліганств. Долею Павла і пайменного Костика занепокоїлись сусіди.

«Дітей негайно треба забрати, доки

вони малі. З них ще будуть справжні люди, корисні для суспільства» — з такими пропозиціями в дитячу кімнату міліції надходили заяви від сусідів. Ще категоричніше висловились колишня квартирантка Свиноупових О. Царева: «Матір потрібно примусити працювати. Адже вона постійно п'є, дітям ніякої уваги не приділяє, в домі чистоту не підтримує».

Дійшло до того, що й Павло почав (страшно подумати!) на матір руку піднімати, обзивати її далеко не ти-

пайкраще змалювала завуч Лариса Антонівна Столбова:

— Коли не прийдеш — завжди сміття аж до середини хати. На столі засмалцьована сковорода і пляшка. Костик же завжди голодний, недоглянутий. З навчанням теж страшенно відстає.

Наслухавшись і надивившись всього цього, повертались невеселі. Перед очима стояв Костик — восьмирічний хлопчина, з недитячими тілами під очима, поряд з край опуще-

КОЛИ НЕ ЧУТИ ДИТЯЧОГО ГОЛОСУ

ми словами, яких вчать у школі. А далі відверто написав у заяві: «Не потрібна мені така мати».

В народі кажуть: «Мати — це доля дитини». Тут же доля обернулася матір'ю-п'яницею і безвладним батьком. На щастя в нашому суспільстві є можливості виправити зіпсовану долю. Комісія в справах неповнолітніх Ленінського району м. Кіровограда вирішила направити Павла у спецпрофтехучилище. Але дитина є дитина. Вона всеодно скупає за домішкою, якою б та не була. І Павлик у скупих своїх листах просить лише одного — «Пишіть мені. Чекаю вашої відповіді».

— Ви хоч раз навідалися до Павла? — запитав Л. В. Шаповалов Свиноупову, коли та зайшла до хати.

— І не збираюсь, — не моргнувши оком, мовила вона. (Про Леоніда вона й слухати не хотіла. Не знає навіть, де він). — Ви скажіть краще, чого це зачистили до нас?

Що й казати! Дім Свиноупових по вулиці Бережинській, забутий не назвеш. Сюди частенько навідувались і навідується працівники дитячої кімнати міліції, вчителі восьмирічної школи № 1. Але картина не міняється.

ною жінкою, його матір'ю, і таким же безхарактерним батьком.

Як ці двоє докотилися до такого — що не член сім'ї — то й небагополучна доля? Що буде з Костиком, на якого згубно діє вже сама атмосфера дому, отруєна неохайністю, п'янцтвом, сварками старших, що забули не тільки про батьківські обов'язки, а й про власну людську гідність?

— Вона, тільки вона в усьому винна, — порушив мовчанку Леонід Вікторович.

І з ним важко було не погодитись. Жінці, матері трьох дітей, кому, як не їй воістину охороняти домашнє вогнище, створювати затишок і тепло? Так ні ж. Пристрастилась до чарки. Далі — все більше і більше. Дурна, нічим не стримувана звичка переросла у згубну поистрасть.

Ось так і живе найменший із Свиноупових.

Врятувати його негайно, поки ще не пізно, поки є час згладити в його душі темні плями «батьківського виховання» — в цьому нагальна потреба.

Г. ГОНЧАРЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».
м. Кіровоград.

В обласному центрі відбулися цікаві вечори і дитячі ранки у кінотеатрі «Комсомолец», «Мир», Будинку культури авіаторів і технічному училищі № 1, де кіровоградці зустрілись з артистом театру Київської кіностудії імені Довженка Сергієм Сибелем, який знімався у фільмах «Літа молоді», «Катюша», «Не май сто карбованців і в, казці «Про Хлопчика-Кибальчиша» та інших.

В кінотеатрі «Комсомолец» Сергій Костянтинович розповів про свій творчий шлях у кінематографі, прочитав сатиричні мініатюри.

На фото: виступає Сергій СІБЕЛЬ.

Фото В. КОВНАКА.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «МОЛОДОГО КОМУНАРА»

«Що за фіранкою?»

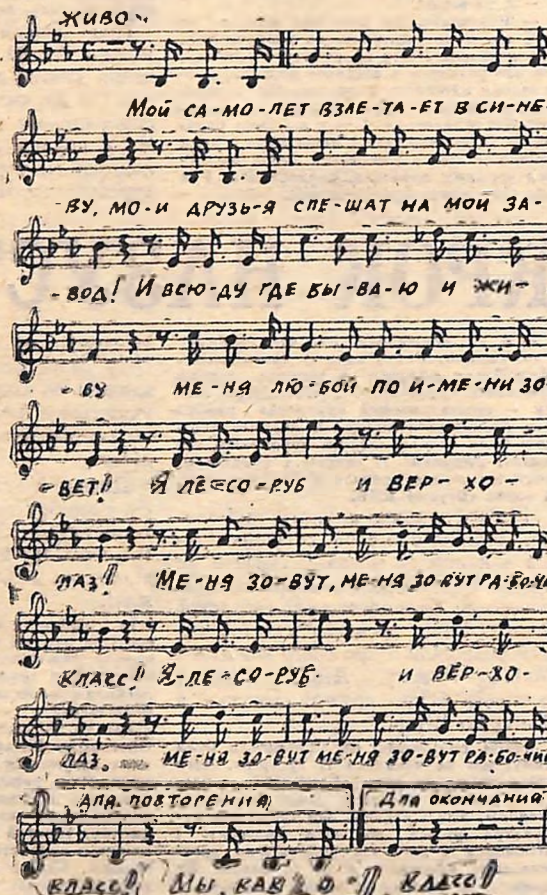
Під таким заголовком в номері «Молодого комунара» за 6 липня 1974 року було надруковано матеріал рейдової бригади. В ньому йшлося про незадовільний стан житлових та побутових приміщень гуртожитку № 2 заводу «Червона зірка».

Як повідомив редакцію заступник секретаря комітету комсомолу заводу О. Березнін, вказані факти мали місце. Комітет комсомолу разом з житлово-побутовим відділом веде роботу по усуненню вказаних недоліків. В гуртожитку № 2 ведеться ремонт. На кухні гуртожитку встановлено додатково дві газові плити. Питання про забезпечення необхідними меблями та іншими інвентарем вирішується в адміністративному порядку.

На ваше замовлення

МЕНЯ ЗОВУТ— РАБОЧИЙ КЛАСС

Слова М. Танича Музика Э. Колмановского

Мой самолет взлетает
в синеву,
Мои друзья спешат
на мой завод!
И всюду — где бываю
и живу —
Меня любой по имени
зовет.

Я — лесоруб
И верхолаз!
Меня зовут
Рабочий класс!
Мы, как один, ребята,
хоть куда,
И ко всему причастны
на земле,
Но о себе нигде и никогда

Не говорим
в единственном числе!
Я — Сахалин,
И я — Донбасс!
Меня зовут
Рабочий класс!
Куда ни глянь, пути мои
лежать!
Я замостил три тысячи
дорог
И миллиард веселых
киловатт,
Как Прометей,
над Родиною жагел!
А я всего —
Один из вас!
Меня зовут
Рабочий класс!

СПАРТАКІАДА «ЮНІСТЬ»

ЧЕМПІОНИ
З „МАЛОГО“
СТАДІОНУ

Радісну звістку почули юні спортсмени шкіл №№ 4 і 10 міста Світловодська, які беруть участь в роботі численних секцій, що працюють при дитячій кімнаті житлово-експлуатаційної контори № 3. Їх відзначено першим кубком і дипломом I ступеня обласного житлового управління.

Це — за зайняте перше місце у комплексному заліку по підсумках спартакіади «Юність» 1974 року.

Такому успіхові передувала копійка, напружена робота інструктора по спорту О. М. Хілика. Він залучив до роботи у секціях близько 700 хлопчиків та дівчаток мікрорайону. До їх послуг — добре обладнане приміщення, три тенісних столи, шахи, шашки, 18 дитячих майданчиків (12 — спортивних), збудовано два хокейних поля.

Дитяча кімната працює щоденно, крім понеділка, з одинадцятої до двадцятьї години з таким роз-

рахунком, щоб її могли відвідувати учні, які навчаються у першу і другу зміни.

Кожному в кімнаті є заняття до душі. Так, наприклад, Віктор Шевченко захоплюється волейболом, Тетяна Позняк — тенісом, Михайло Кравцов — шахи та тенісом.

Зараз тут у розпалі зимова спартакіада першого етапу, учасниками якої є 400 чоловік. Вже проведено поєдинки з настільного тенісу, шахів, шашок. Нині проводяться змагання з хокею з м'ячем, кульової стрільби.

Чемпіонами зимової спартакіади «Юність» 1975 року з настільного тенісу серед хлопців став Михайло Кравцов, серед дівчаток — Ольга Кириченко.

Проведено товариські зустрічі з колективами спортсменів інших мікрорайонів міста — з настільного тенісу і шахів, в яких школярі житлово-експлуатаційної контори № 3 вийшли переможцями.

Приємним подарунком для кращих спортсменів ЖЕКу була поїздка в дні січневих канікул в Москву.

М. ВЕНЦОВСЬКИЙ,
учитель Світловодської середньої школи робітничої молоді № 2.

ВОЛЕЙБОЛ

І СВОЇ СТІНИ
НЕ ДОПОМОГЛИ

Вісім днів волейбольні майданчики кіровоградських спортивних залів заводу «Червона зірка» та Будинку культури УТОГу були віддані у розпорядження команд колективів фізкультури кооперативних технікумів республіки. Тут проходила першість України з цього виду спорту, результати якої входять до заліку VI республіканської Спартакіади середніх навчальних закладів Укрспоживсілки.

Боротьбу за першість вели 24 жіночі команди. Спочатку поєдинки у чотирьох підгрупах. Виспено провели попередні і фінальні поєдинки минулорічні чемпіони — чернівецькі спортсменки, які перемогли всіх своїх суперниць (всім командам) з однаковим рахунком — 3:0, і зберегли за собою чемпіонський титул.

Спортивну честь нашої області захищали волейболістки Кіровоградського кооперативного технікуму імені М. П. Сая, які виступили у першій підгрупі. Вони програли чотирьох матчів — представницям Чернівців, Ворошиловграда, Львова, Ровно і лише з одним (з командою Черкас) ніявилися сильнішими, здобувши право вести боротьбу за 17-20 місця.

Але і на завершальному етапі наші землячки невеселими зазнали майданчик, бо спромоглись виграти одну зустріч із трьох (у тернопільців) і в результаті зайняли 19 місце.

Волейболістам першим довелося тримати екзамени на зрілість у поєдинках цього річної ювілейної республіканської Спартакіади споживчої кооперації, присвяченої 30-річчю Перемоги. І вони його склали незадовільно, бо принесли у залікову копилку свого колективу лише 19 штрафних очок.

Перша й найголовніша причина невдалого виступу кіровоградонок — відсутність бойовистості, полі до перемоги. В команді, дуже слабка технічна й тактична підготовка. Дівчата грали неграмотно, відчували себе неадекватно на майданчику, і їм навіть і свої стіни не допомогли.

Треба відзначити, що за останні роки взагалі розвинути таким ігровим видам, як волейбол, баскетбол на Кіровоградщині не приділяється належної турботи, незважаючи на наявність для цього усіх умов. Тому й не дивно, що в поєдинках за програмою VI Спартакіади Української РСР область з цих видів не заявила свої команди.

Т. ВАЛЬЧУК.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

Наша адреса і телефони

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глібки, 2.